

udtalelse, såfremt rigsrevisor i medfør af rigsrevisorlovens § 16, stk. 2, anmoder ministeren om en udtalelse i forbindelse med rigsrevisors stillingtagen til en konkret revisionssag vedrørende Domstolsstyrelsens regnskaber, eller ministeren efter rigsrevisorlovens § 18, stk. 2, skal afgive en redegørelse til statsrevisorerne om de foranstaltninger og overvejelser, som en beretning fra rigsrevisor om en revisionssag i Domstolsstyrelsen har givet anledning til.

I forbindelse med konkrete revisionssager vil rigsrevisor/statsrevisorerne således rette henvendelse til ministeren, der besvarer sådanne henvendelser efter forud indhentet udtalelse fra Domstolsstyrelsen. Dette vil naturligvis ikke være til hinder for, at Rigsrevisionen i forbindelse med behandlingen af konkrete sager kan rette direkte henvendelse til Domstolsstyrelsen med spørgsmål af faktisk og mere opklarende karakter.

Rigsrevisionen anfører i sit høringssvar vedrørende lovforslaget fra sidste folketingsamling, at der ikke er tilstrækkelig klarhed over ministeransvaret for Domstolsstyrelsen, herunder budgetansvaret. Det fremgår således ikke, hvorledes en revisionssag skal løses i de tilfælde, hvor Domstolsstyrelsen ikke ønsker at imødekomme Rigsrevisionens ønsker, idet ministeren ikke har instruktionsbeføjelser over for Domstolsstyrelsen.

Som beskrevet ovenfor under pkt. 7.3. kan et bestyrelsesmedlem, der gør sig skyldig i grov forsømmelse i udøvelsen af bestyrelseshvervet, afsættes af Den Særlige Klageret. Sagen herom kan indbringes af ministeren eller bestyrelsen. Hvis bestyrelsen eller en del af denne gør sig skyldig i f.eks. grove budgetoverskridelser eller groft tilsidesætter bestyrelsens forpligtelser over for Rigsrevisionen, vil ministeren således kunne indbringe afsættelsessager for Den Særlige Klageret vedrørende de pågældende bestyrelsesmedlemmer.

Hvis der derimod skulle forekomme mindre budgetoverskridelser eller andre budgetmæssige uregelmæssigheder, der ikke er af en sådan karakter, at der er grundlag for afsættelse af bestyrelsesmedlemmer, vil der ikke være mulighed for at anvende sanktioner over for bestyrelsen. I en sådan situation vil der heller ikke være noget ansvar for ministeren, såfremt denne har opfyldt sine forpligtelser til at besvare henvendelser fra rigsrevisor eller statsrevisorerne og til i den forbindelse at anmode bestyrelsen for Domstolsstyrelsen om udtalelser. Dette er en følge af, at ministeren ikke har instruktionsbeføjelser i forhold til bestyrelsen.

Efter rigsrevisorlovens § 14 fastsætter rigsrevisor bestemmelser om afholdelse af *kasse- og beholdningseftersyn*. Ifølge bekendtgørelse nr. 337 af 24. ju-

ni 1977 § 3 afholdes kasseeftersyn af rigsrevisor, medmindre der er indgået anden aftale mellem rigsrevisor og den pågældende minister. Hidtil har kasseeftersynet ved domstolene ifølge aftale mellem justitsministeren og rigsrevisor bl.a. været varetaget af ansatte i Justitsministeriets departement.

Justitsministeriet finder imidlertid, at denne ordning bør ophøre ved oprettelsen af en domstolsstyrelse. Det vil således stemme dårligt med de intentioner, der ligger bag oprettelsen af en uafhængig domstolsstyrelse, hvis ansatte i ministeriets departement, der er underordnet justitsministeren, skal stå for revisionen af retternes regnskaber.

Den fremtidige revision af domstolenes regnskaber kan eventuelt tilrettelægges således, at opgaven efter aftale med Rigsrevisionen varetages af ansatte i Domstolsstyrelsen.

En anden mulighed er, at Domstolsstyrelsen opretter et revisionssekretariat, der eventuelt med bistand fra eksterne inspektører forestår kasseinspektionen ved domstolene. En endelig stillingtagen til dette spørgsmål må imidlertid efter Justitsministeriets opfattelse ske efter nærmere drøftelser mellem Rigsrevisionen og Domstolsstyrelsens bestyrelse.

10.1.2. Budgetopfølgning i finansåret

I løbet af finansåret sker der løbende en budgetopfølgning, der former sig som en sammenstilling af det faktiske forløb med det budgetterede.

Herved sker der en sammenligning af det faktiske forbrug med bevillingerne på den pågældende konto, og det vurderes, om de anvendte budgetteringsforudsætninger har vist sig holdbare.

I staten er der indført en fast procedure for den løbende budgetopfølgning. Der påhviler i den forbindelse ministerierne en forpligtelse til nøje at overvåge det faktiske udgifts- og indtægtsforløb. Herudover påhviler der ministerierne en såkaldt »initiativpligt«. Heri ligger, at en minister, som registrerer større udgifter end budgetteret – eller mindre indtægter – har pligt til at overveje, hvilke foranstaltninger der kan tages for at kompensere herfor. Der kan f.eks. blive tale om en stramning af den bagvedliggende lovgivning eller gennemførelse af administrative ændringer m.v.

Justitsministeriets Administrationsafdeling udarbejder således tre gange årligt *totalrammeredegørelser* for finansåret. Formålet med disse rammeredegørelser er at give Finansministeriet en status for såvel udgiftsudviklingen i det løbende finansår som udarbejdelsen af finanslovforslaget for det kommende finansår. Disse totalrammeredegørelser udarbejdes i et nært samarbejde mellem Administrationsafdelin-